

færre havde foreløbig nogen Forstaaelse af, hvad Udnævnelsen betød. De fleste nøjedes med lidt ærgerlig at konstatere, at igen en Mand fra Provinzen var bleven ført frem i Forgrunden under Tyrstrups Beskyttelse.

Regeringschefen var overhovedet ikke populær i Hovedstaden. Man fandt ham kedelig. Han stod for den københavnske Bevidsthed som den klassiske Repræsentant for Sagkundskaben i dens mest afskrækkende Skikkelse, og hvor han viste sig offentlig, enten det var paa en politisk Talerstol eller ved festlige Sammenkomster eller blot i Teatret, vakte hans tunge Skikkelse med det bekymrede Ansigt næsten lidt Forlegenhed, i hvert Fald hos dem, som mindedes Partiets tidligere Førere og da navnlig Enslev i hans Velmagtsdage. Trods Enslevs syge Fod og hans Legemes Uanselighed, havde hans Fremtræden altid virket som en Fanfare. Om det saa kun galdt den ligegyldigste Skaaltale, var den bleven holdt med en Bravur, en Ødslen med Vid og Kraft og Kunst, der rev Tilhørerne med. Heller ikke Tyrstrups Privatliv var af den Art, at det kunde skabe nogen Opsigt om hans Person i en Hovedstadsbefolkning. Han levede tilbagetrukkent i et almindelig borgerligt Ægteskab, der efter Sigende tilmed skulde være lykkeligt og i hvert Fald aldrig havde givet Bysladden en eneste glad Time.